Begge Dele vil være stridende mod den Ordning, som Gud selv allerede ved Skabelsen har sat for Forholdet mellem Mand og Kvinde! „Adam blev skabt først, derefter Eva", derfor tilkommer den selvstændige og ledende Stilling Manden. Ogsaa til Syndfaldet henviser Apostlen. Allerede af det, som tildrog sig der, kan man se, at Kvinden efter sin Natur besidder mindre kritisk Evne end Manden, Evne til skarpt og klart at skelne mellem sandt og falskt. Hun har efter Guds Vilje ikke sin Plads i det offentlige Liv; gennem Moderkaldet gaar for hende Vejen til Frelse". —

Og det sørgelige er, at en hel Del *Kvinder* er ganske enige med slige Udtalelser, ser og hører ikke det meningsløse i dem, og skriver offentlig en lang *Tak* til den Mand, som skriver saadan om os Kvinder. —

Derfor er vi nok endnu slet ikke færdig med Spørgsmaalet „Kvinden og Kirken", selv om vi har faaet lovlig Ret og Adgang til at tale i Kirker under visse Betingelser. Imidlertid, en Ting er ialfald jeg helt sikker paa, og det er, at vi Kvinder har Guds fulde Tilladelse til at tale om ham enten det er i Kirkehus eller Skole eller Hjem, i Husene eller paa Gaderne, og da faar Menneskene sige, hvad de vil. Bibelens mange Formaninger, Jesu mange Befalinger til at vidne, til at udbrede hans Rige, til at være hans Sendebud, de gælder Kvinde som Mand. En Maria Magdalena, den samaritanske Kvinde, en Lydia i Fillippi var ham ligesaa kære som Sendebud som en Paulus og Peter. At forkynde Budskabet om min Frelser Jesus Kristus er en Menneskeret og ingen Mandsret. Aldrig har Paulus's Ord været ment slig, som de nu anvendes. Hvordan kan en Kristen faa sig selv til at sige, at „gennem Moderkaldet gaar for hende Vejen til Frelse?" Er ikke Vejen til Frelse for Mand som for Kvinde, Jesus Kristus, og han alene? — Den ovenfor anførte Udtalelse viser, hvad det fører til, naar en Teori rides til det yderste. Al sund Sans og Dømmekraft synes da at forsvinde. *Henny Dons.*

Fra Danmarks Hovedstad.

Mange Landboere er tilbøjelige til at mene, at København er et „Sodoma og Gomorrha", hvis Befolkning morer sig mere end den arbejder og tænker. Intet er imidlertid saa fjernt fra Sandheden som denne Opfattelse. For det store Flertal af Københavnere er Livet en Arbejdsdag, hvad enten man tænker paa Haandens eller Aandens Arbejdere, hvor der skal baade Omtanke og Iver til for at kunne holde sig selv og sine fri for Nød. Flertallet af de mange Mennesker, der Dagen igennem færdes paa Byens Gader, er ikke Lediggængere, men Mennesker, der jager fra Arbejdspladsen til Hjemmet eller omvendt, eller fra den ene Løntime til den anden. Og saa er der endda inden Døre den store Skare af Hjemmearbejdere, der maaske har de usleste Kaar, fordi de kommer for lidt ud i den friske Luft og lønnes saa usselt, at de ofte maa arbejde 8 à 10 Timer for at tjene 1 Kr. om Dagen. 6 Kr. om Ugen er imidlertid grumme lidt i en By som